

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΠΙΘΕΦΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 434
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησίαν Δραχ. 10.— έξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > @g. 15.— > @g. 8.—

ΑΙ ΝΕΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΜΑΣ

Οι Έλληνες έλευθερωταί εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν Μπανίτζης, ή άλωσις
της οποίας τόσην ωφέλειαν έδωκεν εις την πολεμικήν μας επιχείρησιν.

A. Karagiannis

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Απειλούμεθα λοιπόν από την Εὐρωπαϊκὴν σύραξιν; Ἡ τελευταία ἐβδόμη κατεφόρτωσε τὸν οὐρανὸν ἀπὸ νέφην, ἐγκυμονοῦντα τὴν καταιγίδα. Τὸ ἀπρόοπτον κίνημα τοῦ Ἑσπέρου, ἀνακηρυχθέντος ἡγεμόνος τῆς Ἀλβανίας, καὶ ἡ θρυλουμένη συνεννόησις του μετὰ τὸν Βασιλέα τοῦ Μαυροβουνίου ἀπειλεῖ ν' ἀνατρέγῃ τὰ Ἀλβανικὰ σχέδια διὰ τὴν Ἀλβανίαν καὶ συνεπῶς νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀπεικταλὴν σύγκρουσιν τὰς μεγάλας Δυνάμεις. Οἱ φόβοι οὗτοι ἐξαγγέλλονται πανταχόθεν καὶ ἀπηχοῦν ἐπωδύνως εἰς τὰ Χρηματιστήρια, ὅπου γενικῶς σχεδὸν ἐσημειώθη πανικός.

Ὅστε λοιπὸν κινδυνεύουν πραγματικῶς νὰ γίνωμεν μάρτυρες καὶ θύματα τῆς μεγαλύτερας τραγωδίας τῶν αἰώνων, οἷα θὰ εἴνε βεβαίως ἓνας σημερινὸς Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος;

Ἀκριβῶς διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπικείμενης καταστροφῆς ἔχουμε τὴν ἰδέαν δι' αὐτὴν εὐρεθῇ καὶ πάλιν συμβιβαστικὴ διέξοδος καὶ θ' ἀποτραπῇ ὁ κίνδυνος. Εἴνε ἀληθὲς δι' μεταξὺ τῶν δύο Εὐρωπαϊκῶν δμάδων, ἡ Τριπλὴ συμμαχία δεικνύεται περισσότερον προκλητικὴ καὶ ἐφόσον τρώγει αἰσθάνεται μεγαλότεραν ὀρεξίν.

Ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν ἐπὶ τέλους δι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ τρία μεγάλα κράτη ἔχουν ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην των, θὰ φανῶσι τὸσον ἀδιάλλατοι ὥστε νὰ προτιμήσουν, ἀντὶ ἐνὸς ἀθλίου ἐδέσματος—μῆς Ἀλβανίας μικροσκοπικῆς—νὰ πνίξουν εἰς τὸ αἷμα τῆς δόλκῃς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ ἐπινοήσουν, ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοί, εἰς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ πολέμου, τὰς τύχας τῶν ἰδίων των Ἑθνῶν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ κόσμου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΔΙΚΑΙΟΣΤΑΣΙΩΝ

«Μία φορά πού χρωστοῦσα ἀπὸ καὶ αὐτοὺς ἐπιχειρήσεις καὶ μετὰ κινήσαν, οὐτε δικαιοσύνη, οὐτε τίποτα... Τώρα πού μὲς πῆρα πάνω μου, καὶ μοῦ χρωστοῦν, καὶ θὰ μοῦ ποῦσα κ' ἐγὼ νὰ κινήσω, δικαιοσύνη οὐκ ἔστι μὴν!» Αὐτὸ, φίλε μου, θὰ πῇ τύχη!»

Ὁ Ἀθηναῖος ἐπιχειρηματίας, ὁ ὁποῖος ἔαυνε προχθὲς αὐτὸ τὸ παράπονον, δὲν εἶνε βέβαια ὁ μόνος. Διὰ πόσους καὶ πόσους τὸ δικαιοσύνη, τὸ ὁποῖον, μαζὶ μετὰ τὰς τῶν κατὰ ἔφερον ὁ πόλεμος, δὲν ἀποτελεῖ μεγάλον ἐμπόδιον! Εἴνε οἱ εὐτυχεῖς—εὐτυχεῖς ἀκόμη—ποῦ ἔχουν νὰ λαμβάνουν, ἔστω καὶ ἀπὸ δυστροπίας, ὁ ρελέτας... Ἀλλὰ καὶ διὰ πόσους ἄλλους, τὸ ἴδιον δικαιοσύνη δὲν ἀποτελεῖ σκεπτικὸν ἐμπόδιον! Πόσοι ἄλλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸν παραπονοῦμενον ἐπιχειρηματίαν, δὲν θὰ ἤνουν νὰ παραταθῇ ἄλλους οὕτω μῆνας καὶ εἰ δυνατόν ἄλλα οὕτω χρόνια!

Φυσικῶς, τὸ δικαιοσύνη δὲν εἶνε διὰ τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς τοὺς δυσκόλους ἀποδύντας ἐκ τῆς ἐργασίας των. Καὶ ὁ πόλεμος πικραίνει διὰ: σχεδὸν τὰς ἐργασίας. Ἀλλ' ἂν ἐξετάσωμεν καλλίτερα, θὰ ἴδωμεν τοῦτο τὸ παράδοξον δι' οὗ δικαιοσύνη δὲν ἐπικρατεῖται τὸσον οἱ πραγματικῶς στενοχωρούμενοι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου, ὅσον ἀπονευδισμένοι οἱ ἐλαφρότεροι καὶ οἱ ἀπὸ ἐκείνων, τὸν ὁποῖον τὸ οικονομικὸν διόλου ἢ ἐλάχιστα ἐπηρέασεν ὁ πόλεμος. Πολλοί, τρώγοντες, ἐξακολουθοῦν νὰ παίρνουν τὸν ἴδιον μισθόν, νὰ ἔχουν τὰ ἴδια εἰσοδήματα τὸ πρὸ τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως, εἰς τὸ στόμα των ἔχουν αἰώνως τὸν πόλεμον... Δι' αὐτοὺς τὸ δι-

καιοσύνη χρησιμεύει ὡς ἀσπίς, διὰ ν' ἀναβῇ ἀνεπὶ οὐρανὸν τὰς πληρωμὰς των. Ὁ πόλεμος εἶνε μία καλὴ πρόφασις, διὰ νὰ καθυστεροῦν τὸ νοεῖν των, διὰ νὰ μὴ πληροῦν τὸ συνάλλαγμα των, διὰ ν' ἀποφεύγουν καθεστὼς τὸν ὑποχρεῶν. Ἀν ἐστενοχωροῦντο ὅλγουν, θὰ τὰ ἐπληρώσαν διὰ τακτικῶς. Ἀλλ' ἤθουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν καὶ αὐτοὶ μίαν φοράν, καὶ τὴν ἐπικρατοῦν. Καὶ ζοῦν καλλίτερα ἀπὸ πρὶν, σταταλῶντες εἰς περιττὰ, εἰς μικρὰς ἀπολύσεις, ἐκεῖνα πού προὐρίζαν ἄλλοτε διὰ τ' ἀπαρτία τῆς στενοχωρημένης ζωῆς των.

Καὶ αὐτοὶ, μὴ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε οἱ πλέον δυστυχεῖς ἀπ' ὅλους—καὶ ἀπὸ ἐκείνων πού προσπαθεῖν, καὶ ἀπὸ ἐκείνων πού δυσκολεῖται σημερὸν τὸ δικαιοσύνη. Διότι ὑπέκλιναν εἰς ἓνα πειρασμόν. Ὄταν θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ θὰ κινήθουν οἱ κληῖρες, καὶ θὰ κυκλοφορήσουν πάλιν τὰ φροβὰ χαρτοσήματα, αὐτοὶ θὰ ἐκθεσθῶν εἰς ἓν οικονομικὸν χάος, εἰς ἓνα λαβύρινθος, ἀπὸ τῶν ὁποίων πολὺν δύσκολον θὰ βγῶν. Τὸς δὲ αὐτοὺς μῆνας, ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ χώνονται βαθύτερα. Ἀλλοὶ μόνον των ἂν ἡ πρόφασις τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀσπίς τοῦ δικαιοσύνη θὰ τοὺς βοηθήσῃ ἄλλους οὕτω! Ἐπερὶ νὰ εὐχονται, νὰ τοὺς λείψῃ ἡ βοήθεια αὐτῇ τὸ ταχύτερον, διὰ νὰ μὴ καταστραφῶν τελεῖος.

Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπομεν δι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε τ' ἀληθινὰ θύματα τοῦ δικαιοσύνη. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὅπως ὁ Ἀθηναῖος ἐπιχειρηματίας, δὲν εἰμποροῦν νὰ κινήθουν τὴν τὴν ὀφειλὴν των, δὲν ἔχουν νὰ πᾶθουν τίποτε. Ἐκεῖνοι πάλιν, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ σαταλῶσιν τὸ τακτικὸν των, εἶδον ἐλαττωμένης τὰς εἰσορροπίας των καὶ κατ' ἀνάγκην ἀνέβησαν μερικὰς πληρωμὰς ἀπαιτητάς, θὰ ἐπανορθώσουν ἀργότερα μετὰ τὴν ἐργασίαν των καὶ τὴν οικονομίαν. Ἐκεῖνοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην, ἀπλῶς διὰ νὰ ζήσουν ὀλίγον ἀνετώτερα, ἄρισαν ἀπὸ τὸ τρέξιμον; Τὸ δικαιοσύνη, πού ἴσως τώρα τὸ εὐλογεῖν, ἀργότερα οἱ ἀνοήτοι θὰ τὸ καταπονεῖται...

ΓΡΗΓ. ΣΕΝΟΠΟΛΙΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Κατόπιν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Ἑσπέρου ὡς βασιλέως τῆς Ἀλβανίας, ἡ Αὐτορία ἀπειλεῖ μεμονωμένην ὁρσάν κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου διὰ τὰς ἐν Ἀλβανίᾳ ἐνεργείας του.

Πρὸ τοῦ μῆνους τῆς Λέρου κατεστράφη ἐκ πυρκαϊῆς, ἀγνώστον πῶς ἐκράγισεν, τὸ Ἰταλικὸν πολεμικὸν «Κουάρο».

Αἱ Δυνάμεις καὶ τὰ Βαλκανικὰ κράτη ἐξακολουθοῦν συνεννοούμενα διὰ τὴν μεσολάβησιν πρὸς συνολογίαν τῆς εἰρήνης μετὰ τῆς Τουρκίας.

Ἡ Προέβεντικὴ Συνδιάσκεψις τοῦ Λονδίνου συνήλθε πάλιν διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου, ἀλλ' εἰς τὰς ἀποφάσεις τηρεῖται ἀπόλυτος μυστικότης.

Ἡ ἀπεργία τῶν γεανθρακωγατῶν τοῦ Πειραιῶς ἐξακολούθησεν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ Η ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ

Τὸ χρονικὸν λέγει, δι' ἰσχυρότατος κράτος, ὡς συμπτωσκόπησις ὁλοκλήρου τηλεβολοστοιχίας, συνεκλόνισε τὸ ἔδαφος τοῦ Πειραιῶς τὴν ὁδὸν καὶ ἡμίσειαν πρὸ μεσημβρίας ὡραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης· πυκνὸς καπνὸς, ὡς δένδρον φουντωτὸν πελώριον, ὑψώθη εἰς τὸ βρεινυτικὸν τὸν ὁρίζοντος καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ ἀνατινασόμενα συντρίμματα ἐνὲς ἐκρηγνέτος πυριτιδοποιείου ἔχουν ἐκτιναχθῇ εἰς μεγάλαν ἀπόστασιν ἄλλοι τὰ πόδια, ἄλλοι τὰ χεῖρα καὶ ἄλλοι τὸ κορμὶ καὶ τὸ κεφάλι ἐνὸς δυστυχικοῦ ἐργάτου, ἐν ἔργῳ τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως τὸ λοιπὸν προσοπικὴν τοῦ ἐργοστασίου εἰς αὐτὸν καὶ κατὰ κλίον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν τρόμον, ὅταν ἀπολυθῶν, ἔβλεπε μετὰ πρὶν τὸν ἀπαισιον θέαμα. Ἀνελογίζοντο οἱ διασωθέντες, πῶς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀργησίας τοὺς ἐχάρισαν τὴν ζωὴν, δι' ὃ οὕτω φορικῶς διημελισθεὶς ἀναδέλφους των μὲς ἐλπίδι, ὅταν ἐκτιναχθῶν εἰς προπορεύσῃ αὐτῶν εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ δι' ἐνθ' ἡμερῶν καὶ αὐτοὶ ἐν ὁμάδῃ εἰς τὸ ἔργον τῶν, ἐνθ' ἡσαν πολὺ κοντὰ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργοστασίου των, συνέβη ἡ μοῖρα ἐκρηγνέτος καὶ ἐτοὶ ἤρκεσαν ὀλίγα τοῦ χρόνου στιγμή, διὰ νὰ ἐρρισκῶνται καὶ αὐτοὶ ἀκόμη μετὰ τῶν ζώνων.

των. Μία τριχὰ τῆς ζωῆς τοὺς ἐχόρειαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἡ τριχὰ τῆς τύχης.

Ὅτε ἡ πρώτη ἀλλ' οὐτε καὶ ἡ τελευταία φορά θὰ εἴνε, πού ἓνα μικρὸν καὶ ἀσχηματιστὸν γέγονος, ἓνος λεπτοῦ βραδυπορίας, μία ἀσχηματιστὴ ἢ δεξιὰ, κατὰ τέλος μὴδὲν καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸν διωδύκον καὶ ἀνέστην ποσοχῆς, μέγα ὅμως εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, κινεῖται τὸ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου καὶ φέρει τὴν ζωὴν ἢ τὴν θάνατον.

Καὶ ὅταν ἴδῃτε τὸσον κοντὰ, ὅσον οἱ πειρασμοὶ διασωθέντες ἐργάται τοῦ ἐν λόγῳ ἐργοστασίου, τὸν θάνατον καὶ ἀντιληφθῇ πᾶς μία τριχὰ λεπτεπίλεπτος σὰς ἐκράγισεν εἰς τὴν ζωὴν, καμμίαν φρίκην μὴ ἀσθενήσῃ διὰ τὸν μὲς διαφυγόντα κινδύνον καὶ καμμίαν ἀπορίαν μὴ σὰς γεννηθῇ, πᾶς ἓνα τὸσον ἡμῶν συμβάν καὶ ἀρραγνέοντων ἡρεῖται διὰ τὰς ἐξασφαλίαν τῆς ζωῆς. Γιατὶ ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀρραγνέοντων αὐτῇ καὶ λεπτεπίλεπτος τριχὰ, πού σὰς ἔσασεν, ἦτο εἰς τὴν ἐκτασίαν ἢ μὴδὲν καὶ σιδηρὰ Τύχη, πού διέστη μὲν νὰ λαμβανῇ εἰς τὰς ἐμφανιστέας τῆς μορφῆς, διὰ τὴν ποικιλίαν, ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ πράγματι εἶνε πάντοτε ἡ μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰσχυρὰ παντοκράτωρ, ἡ Τύχη.

Ο Μόρος

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

Ὡς κατὰ τὴν ἐξαιρετικὰ ὥραν, ὡς κατὰ τὴν ἀληθινὰ μαγεμένην, περιγράφεται ἀπὸ τοὺς ναῦτας τοῦ «Ἀβέρωφ» εἰς τὰς ἐπιστολάς του, ὁ ἐπιτάφιος ἐπὶ τοῦ καμαρωμένου μας θορηκτοῦ.

Τὴν δὴν μ. μ. τῆς Μεγ. Παρασκευῆς μετὰ δόξῃ εἰς τὸν στόλον, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ Μοῦδρον τῆς Λήμνου, τὸ σύστημα «Ἐκκλῆσια». Ἀμέσως τὰ πληρώματα τοῦ «Ἀβέρωφ», τῶν «Σπετσῶν» καὶ τῶν «Φαρῶν» συνηθισθῶσαν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά των. Εἰς τὸν «Ἀβέρωφ» συνηθισθῶσαν καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἀντιτορπιλικῶν.

Εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ «Ἀβέρωφ» ἐφαρμόσθη τὸ τροπικὸν καλλιφώνιον ναῦται καὶ ἐχοροστάει ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Δάφνης.

Ὅταν δὲ ἡ λιτανεὶα τοῦ ἐπιταφίου περὶ τὸν κατὰστραμμένον τοῦ «Ἀβέρωφ», τὸ θέαμα ἦτο πανοραμικόν.

Χιλιάδες κηλὶν ἀναμμένων εἰς ὅλον τὸ κατὰστραμμένον ἔλαμπον εἰς τὸ φῶς τῆς νυκτὸς, ἀντανάκλωμενα εἰς τὰ ἴσρια ὅσους τοῦ λιμένος, ἐνθ' ἡ νεκρώσιμος ψαλμωδία ἡ κατὰ τὸν ὁσθενῆς ὑμνημένη πρὸς τὸν κατὰστραμμένον ὁρανόν.

Ο ΖΕΥΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ!

Ὁ περιφημὸς Κεράλ ἔδωκεν διὰ καὶ ὁ Ζεὺς ἦτο... Ἀρβανίτης! Ἀφοῦ ἦτο Ἀρβανίτης ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Χριστὸς καὶ οὕτω ἄλλοι, γιατί νὰ μὴ εἴνε καὶ ὁ... Ζεὺς;

Τὸ γεγονός βέβαιον εἶνε δι' ὁ Ζεὺς ἐκινήθη εἰς τὴν Κρήτην. Ἀλλὰ μὴπως ἔχει αὐτὸ σπουδαίαν σημασίαν; Ὁ Κεράλ ἂν ἐκινήθη καὶ περὶ αὐτοῦ, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μὴ εἴπῃ:

— Μήπως καὶ ἡ Κρήτη δὲν εἶνε... Ἀρβανικὴ;

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

Εἰς τὰς Πάτρας εἶνε γνωστότατον καὶ σκεπτικῶς συζητεῖται τὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς ἐκείνου ἀγάλματος συμβολίζοντος τὴν Ἑθνικὴν ἰδέαν διὰ χρημάτων κληροδοτηθέντων ἀπὸ τοῦ ἀειμνήστου πολιτευτοῦ Ἀγγέλου Γεροκωστοπούλου. Τώρα δὲ ὁ Πάτρις διακρινέται κ. Γεώργιος Ι. Ἀνδρόνικος ἐξεδόκει εἰς φιλικὸν τὸν σχετικὸν κεφάλαιον τῆς διαθήκης καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐρείου Πατρὸς τὴν διατάξασαν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπειδὴ τοῦτο δὲν κατορθώθη ἐγκαίρως νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ὅμως πάλιν ἀνακινεῖται τὸ ζήτημα Ἀντὶ τῆς ὁμοῦ, ὅπως καὶ ἄλλοτε, οὕτω καὶ τώρα, ἀποβαίνει δυσχερῆστα ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου τῆς διαθήκης, παρ' ὅλην τὴν

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ

Τὸ πρωτότυπον δέμα τοῦ καφενείου τῆς «Γορτυνίας». — Μυστακοφόροι ἡδωσοῖοι. — Οἱ καταρτισθέντες διάσοι καὶ οἱ καταρτιζόμενοι. — Μεταδόσεις καὶ σκέψεις. — Ἑννομῆσαι καὶ σκηναί.

Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶνε ἡμέραν ζυμώσεως διὰ τοὺς κίρκους τῶν ἡθοποιῶν. Τώρα καταρτίζονται οἱ «συνδυασμοί», οἱ ὁποῖοι θὰ παλαίωσιν κατ' ὅλον τὸ καλοκαίρι ὅπως ὑπεροχῶς εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν γοῦστο. Καταρτίζονται οἱ διάσοι, οἱ ὁποῖοι δὲν διαφέρουν καὶ πολὺ ἀπὸ συνδυασμοῦ. Διότι καθεστὼς ἡθοποιῶς δίδει εἰς τὸν συνδυασμόν—θίανον—πὺρ προσλαμβάνει τὴν ἰκανότητά του, τὰς ἰδιότητάς του καὶ τὸ κόμημα, δηλαδή τοὺς θαυμαστάς του, τὴν φήμην του. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ σὺν πολιτικῇ!

Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ διαπραγματευόμενοι διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν συνδυασμῶν, διὰ τὰς μεταβολὰς των, διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν προσώπων, γίνονται εἰς τὸ ἱστορικὸν καφετερίον τῆς Γορτυνίας παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας.

Δι' αὐτὸ τὸ καφετερίον αὐτὸ ὀνομάσθη Χρηματιστήριον τῶν ἡθοποιῶν.

Καὶ μὴπως δὲν εἶνε; Ἐκεῖ γίνονται ἡ ζήτησις καὶ ἡ προσφορά. Ἐκεῖ ἀνακινεῖται ὁ μισθὸς τῶν ἡθοποιῶν καὶ οἱ συνοφεισὲς πεδύοντες τῆς καλλιτεχνικῆς τῶν ζωῆς, πού ὁμοιάζουν μετὰ τὰς τῶν μετοχῶν καὶ τοῦ συναλλάγματος!

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ

Ἄλλ' ἔλατε, φίλτατοι ἀναγνώσται, νὰ ἐπισκεφθῶμεν μαζὶ τὸν περιεργὸν αὐτὸν χρηματιστήριον τῶν ἡθοποιῶν.

Εἶνε γεμῆτον κόσμον. Κατὰ τὰ τρία τέταρτα δὲ οἱ πελάται των εἶνε καλῶς ἐξυπηρετοῖται καὶ κυρία. Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε ἡθοποιοί.

Ἐπαρμένοι, καθισμένοι, ὀρθοί, μισοκαθισμένοι, μὲ ὅλους τοὺς παραδόξους τρόπους τοποθετημένοι οἱ καλλιτέχναι συζητοῦν, συνομιλοῦν, συσκέπτονται, σκέπτονται ἀπλῶς ἢ καὶ ἀδύνατον.

Ἄλλοι εὐρισκονται εἰς ἔργον αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ ἄλλοι ἀναμένοντες.

Καθὸς εἰσέρχεται ὁ ὑποφαιόμενος, μαζὶ μετὰ φίλον ποιητὴν—ἀμφότεροι ἀπληλαγμένοι τοῦ βόρου τῶν τριχῶν τοῦ ἀνω χειλούς—ψιθύρου ἐγγερεται γῆρυ.

—Ποιὲν εἶναι γῆρυ...

—Ἡθοποιοὶ καὶ αὐτοὶ; Ἀπὸ ποῦ;

—Δὲν τοὺς ἐξορύμμε... Ποιὲν εἶνε;

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνισυχίας.

Ἡ ἐισοδὸς μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκηροσθῇ τὸ χρηματιστήριον τῶν ἡθοποιῶν. Ἀπλούστατα δὲν εἶμεθα ἡθοποιοὶ, ὥστε νὰ αὐξήσωμεν τὴν προσφοράν.

Αὐτὸ τέλος φαίνεται δι' οἱ συνάδελφοι ἐν ξυρματίᾳ τὸ ἀνελιφθῆσαν κατόπιν.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Μετὰ τὴν τὴν διατήρησιν τοῦ χαρακτῆρος του ὡς καφενείου ἡθοποιῶν, τὸ καφετερίον τῆς «Γορτυνίας» ἤλλαξε κάπως. Ὅχι τὸ καφετερίον, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον του. Οἱ ἡθοποιοὶ ἤλλαξαν κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν ἀρχετὰ. Ἀλ-

λέως τοὺς ἔβλεπε κανεὶς πέρυσιν καὶ ἄλλως τώρα.

Καὶ ἰδοὺ μία μετοβολή, διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε ὑπόλογος ὁ πόλεμος. Πολλοὶ ἡθοποιοὶ μετεβλήθησαν εἰς στρατιώτας. Ἰδοὺ ὁ κ. Ν. Πλέσσας, ἀφοῦ τόσες φορές μὲς παρουσιάσθη ἐπὶ σκηνῆς ὡς κοθὼν, μὲς παρουσιάζεται γαχοφορὸν καὶ ἐδῶ. Ἰδοὺ ὁμοίως ὁ κ. Δελενάρδος μετὰ τὰ στρατιωτικὰ του. Παρατέρω ὁ κ. Μαρκὴς ὁμοίως κομψὸς στρατιώτης μετὰ τὰ χαλὶ του καὶ ὠραῖον ξανθόν... μoustaki. Καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι στρατιώται ἡθοποιοί.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν στρατιωτῶν εἶνε καὶ ἄλλοι ἡθοποιοὶ πού μετεβλήθησαν. Ἡ πολὺμνος ἀργία, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ἔως σήμερον, τοὺς ἐκάμε ν' ἀλλάξουν συνήθειας.

Καὶ ἰδοὺ ὁ κ. Κοῦρτελῆς μετὰ χυτῶν μαῦρο μoustaki!

Ἐμεῖν ὅμως καὶ οἱ ἀμετάβλητοι. Διὰ τὸν πόλεμον, εἰς μεγάλον κύκλον, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀνέκδοτα, πλῆθος ἀνέκδοτα...

Ὁ κ. Φαλλιέρους, κατὰ τὴν ἀμετάβλητον συνήθειάν του, φλασεῖ, φλασεῖ.

Αἱ δὲ κυρία ἡθοποιοί? Ἐ! Αὐταὶ τὸν ὑπερβαίνουν. Σὺν τῶν ὁμοίων, λένε, λένε...

Πράγματα δηλαδὴ συνηθισμένα καὶ ἀμετάβλητα διὰ αὐτὰ!

Ο ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Καὶ τώρα ἂς μάθωμεν πῶς καταρτίζονται οἱ συνδυασμοί.

Μέχρι τῆς ὥρας ἔχουν καταρτισθῇ δύο θίασοι τελείως. Οἱ Κυβέλης καὶ Κοτοπούλη.

Ὁ θίασος Κυβέλης προσέθεσε τὴν δ. Ζηνοβίαν Παρασκευοπούλου καὶ τὸν κ. Ἀργυροπούλου, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ θίασου Κοτοπούλη. Κατὰ τὰ ἄλλα ἔμειναν ὡς ἦτο πέρυσιν.

Πολλὴ συντηρικότης, εἶπαν πολλοί.

Μὰ ἀφοῦ πέρυσιν ἔκαμε καλὴ δουλειὰ, δὲν ἦτο ἀνάγκη μεταβολῶν.

Ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλης ἔπαθε περισσότερας μεταβολάς. Προσέλαβον εἰς αὐτὸν ὁ κ. Ἀγγέλα Γαβριηλίδου καὶ ὁ κ. Ἐμ. Κανιτῆς, μετεβλήθησαν καὶ τοῦ θίασου Κυβέλης, ἀντὶ τῶν δύο μετεβλήθησαν εἰς τὸν θίασον Κυβέλης. Ἀλλ' ὁμοίως προσέλαβον πρὸ καιροῦ εἰς τὸν θίασον τῆς δ. Κοτοπούλης ὁ νέος κ. Ταβουλάρης τοῦ θίασου Νίκα-Φόστος.

Καὶ παραμένει καὶ ἡ κατὰ τὴν μέσσην τῆς περιουσίας περιόδου ἐμφανισθεῖς μετὰ μεγάλης ἐλπίδας δ. Ἀλίκη Παπαγιώργου. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλης δὲν μετεβλήθη.

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶνε τὰ ὁριστικὰ περὶ τῶν καταρτισθέντων θίασων.

Οἱ δὲ

ΦΙΛΙΚΗ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ

Είς τὸ κοινοῦ τοῦ γραφεῖν ὁ ἱατρός Μα-
φίας ἐγράφε, προσηλωμένος ἐκεῖ εἰς τὰ γρα-
φομένα του, καπνίζων, καὶ ἀνεύρων ἐνίοτε δι'
ἐνὸς ἀφηρημένου βλέμματος εἰς τὸ ἀπειρον, διὰ
μέσον τῶν βιβρίων παραπετασμάτων τοῦ πα-
ραθύρου του. Ἦτο μάλιστα τὸσον ἀφηρημέ-
νος, ὥστε δὲν ἐπρόσεξε τὸν μόλις εἰσελθόντα
ἐπιστήθιον φίλον τοῦ Πιτιτόμη, ζωγράφον πε-
ριώνυμον διὰ τὰς εἰσαγωγὰς του.

— «Εἰ! Ἀλφρέδε! ἤθελα νὰ ἐγνώριζα τί
γράφεις!»

— «Ὁ! φίλε μου Ροδόλφε! τῷ φρονεῖς ὁ ἱα-
τρός ἐγγεγραμμένος δὲν σὲ ἐκατάλαβα, ἀλλὰ θὰ
σὲ παρακαλέσω νὰ ἔλθῃς ἀργότερα: εἰμαι τό-
σον ἀποροφημένος τὴν στιγμήν αὐτήν.

— «Ἀδύνατον, φίλε μου, σὰς, τοὺς ἱατροῦς,
δὲν σὰς εὐρίσκει κανεὶς ποτὲ ἐλευθέρους: ὅταν
σὰς συναντήσουν, ἔξω, κάποιαν ἐπισκεψίαν πρό-
πει νὰ κάμῃς: ἐδῶ δὲ τὸ σπῆτι, πάντοτε ἄ-
σθενεῖς περιμένουν. Ἄ! ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ δὲ
ὑπῆρξε εὐτυχία, ποὺ σὲ ἤρξα μόνον.

— Βεβαίως τὸ γνωρίζεις, Ροδόλφε, διὸ ἐξα-
κρίτως ἀπὸ τὴν πελατεῖάν σου, ἐνῶ σὲ οἱ
ζωγράφοι ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐργάζεσθε, νὰ
δουλοποιήτε, καὶ τίς οἶδε πόσα ἀκόμη νὰ κά-
μντε, ἐξουσιάζετε τὸν καιρὸν σὰς: τώρα ὅμως
θὰ με ἀφήσῃς, δὲν εἶναι;

— Πολὺ καλὰ, φρένι, Ἀλφρέδε! μάθε ὅμως
δὲν πρόκειται περὶ τῆς κυρίας Ἀντοῦρη.

— Πῶς; πῶς εἶπες; εἶναι δυνατόν νὰ γνωρί-
ξῃς τίποτε σχετικόν; Ἐλα λοιπὸν μὴ φεύγῃς,
εἶπε σχεδὸν ὠχρῶν ὁ ἱατρός.

— Ἄ! δὲν εἶναι τίποτε σοβαρὸν διὰ σέ: πρό-
κειται δι' ἐμέ, φίλε μου. Ἐπεχείρησα καὶ ἄλ-
λοτε κατὰ νὰ σοὺ ἐκφράσω, ἀλλ' ὅμως ἐδι-
στασα...

— Σὲ παρακαλῶ, Ροδόλφε, γνωρίζεις πόσον
ἐχέμυθος εἰμαι διὰ νὰ μὴ διατάξῃς ποτέ!

— Μοῦ τὸ ὑπόχεσαι λοιπὸν, Ἀλφρέδε!

— Πρώτῃν ἤδη φορὰν μὲ γνωρίζεις, διὰ νὰ
ἀναγκασθῶ νὰ ὑποσχεθῶ ἐχεμύθειαν;

— Συγγνώμην, Ἀλφρέδε, ἀλλ' ἂν ἦς, χάρις
εἰς σέ, εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω τὴν ὡ-
ρίαν αὐτὴν γήραν, ὑποφέρω σὲ βεβαίως διὰ
τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια πλέκοι περὶ τὴν καλλονὴν
τῆς, πολλὰς μέχρι τοῦδε μοῦ ἔχουν φέρει
ἄνπιαν πρώτῃν φορὰν εἰς τὴν ζώνην μου ἡ-
σθάνθη τὴν θά ἐλθῇ ἀληθὴς ἔρως! Ἡ κυρία
Ἀντοῦρη κατήντησε τὸ προσφιλέστερον ἀντι-
κείμενον τῆς ζωῆς μου: εἰς ἐξοκτικὸν περιπάτον
ἐν εὐρεθῶ, τὴν βλέπω εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου
εἶναι παρούσα: παντοῦ τέλος πάντων ἡ ὡραία
τῆς καὶ κομῆρ σιλουέτα, δὲν με ἀφίνει ἡσυχ-
αίαν! μήπως δὲν ἐδοκίμασα νὰ τῆς ἐκφράσω
τὴν συγκίνησίν μου αὐτῇ; Μήπως δὲν ἐφθά-
σα πολλὰς μέχρ'...

— Δὲν ἤπιζα νὰ εἶσαι τόσο δαυλός, εἶπε
προπονούμενος τὸν ἀδίαφορον ὁ Ἀλφρέδος.

— Ναί, εἰμαι δαυλός, Ἀλφρέδε! τὸ παρετή-
ρησα καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη!

— Πῶς; τὴν εἶδες χθὲς τὸ βράδυ; εἶπεν ἁ-
νήσυτος ὁ Ἀλφρέδος.

— Εἰμαι τρελλός μαζὺ τῆς, φίλε μου, τὴν ἀ-
γαπῶ! πᾶστω. Ἰδοὺ, ἐπὶ τέλους, δὲν δὲν σοὺ
τὸ κρύπτω!

— Δὲν σοὺ ὁμίλησε γιὰ μένα; ἐρωτῶ μὲ ἐν-
διαφέρον ὁ Ἀλφρέδος.

— Ναί, θυμῶμαι, δὲν μοῦ εἶπε δὲν γνω-
ρίζει διὰ τὴν ἀποφύγιγες τώρα: αἱ ἐπισκέψεις
σου κατήντησαν πλέον μετρημέναι τὴν συναν-
τῆς καὶ ὑποκρίνεσαι δὲν δὲν τὴν βλέπεις: τὸ
φανερῶναι σχεδὸν, μοῦ εἶπε μὲ λύπην τῆς, δὲν
δὲν τὴν ἐκτιμᾷ πλέον!

— Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐκτιμῶ ἐγὼ μίαν τοι-
αύτην γυναῖκα; εἶπε σχεδὸν περιούσιος ὁ ἱα-
τρός: ἀλλ' ἴσως νὰ ἦμην ἀφηρημένος κάποτε
βιαστικὸς: ἴσως!

— Λοιπὸν φίλε μου, λέγει ἀποφασιστικὰ ὁ
ζωγράφος, ἐκοιμήθην νὰ τῆς γράψω: ἀλλὰ θὰ
σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃς σὺ τί
πρέπει νὰ γράψω.

— «Ὁ! θεέ μου! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Ροδόλ-
φε: πῶς εἶναι δυνατόν;

— Μόνον εἰς ἐπιστήθιον φίλον, ὅπως εἶσαι
σὺ, θὰ ἐτόλμων νὰ κάμω παραλήθην τοιαύ-
την. Ἀλλὰ τὸ μὲ ξυρφεῖ πόσον κακῶς μετα-
χειρίζομαι τὴν πέναν, ἐνῶ σὺ...

— Εὐχαρίστω; ἀλλὰ...

— «Ὁχι, Ἀλφρέδε, μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι! δὲν θὰ
ἡδυνάμην ἀλλῶς νὰ τῆς ἐκφρασθῶ ποτέ: ἐμ-

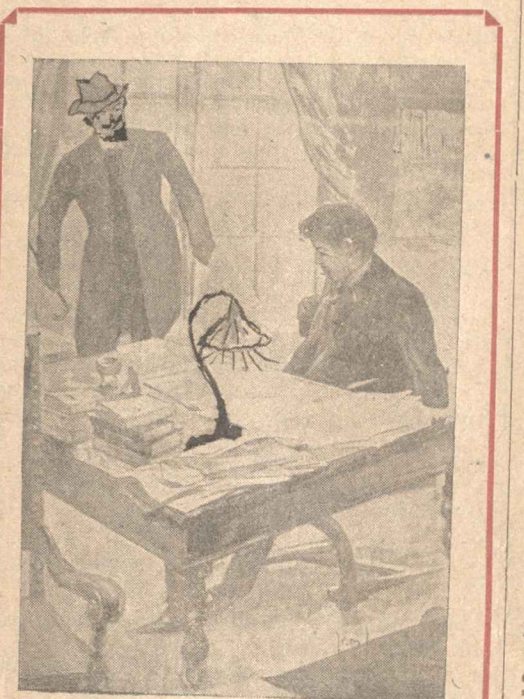
πρός, κάθισε καὶ γράψε, ὅπως ἂν ἦσο εἰς τὴν
θέσιν μου!

Καὶ συγχρόνως ὤθησε σχεδὸν τὸν φίλον του
νὰ καθίσῃ καὶ τῷ ἔδωκε μάλιστα ὁ ἴδιος χάρι-
την καὶ τὴν πέναν βουτηγμένην εἰς τὸ μελάνι.

— Γράψε τῆς, Ἀλφρέδε! ὅπως αἰσθάνομαι σὺ
ὁ ἴδιος τὸν ἔρωτα: κατόπιν δὲ θὰ τὸ ἀντιγρά-
ψω καὶ θὰ τῆς τὸ στείλω.

— «Ὁ δυστυχὴς Ἀλφρέδος, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς
τοῦ φίλου του, ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ μίαν σχε-
δὸν σελίδα ἐκφράσεις ἀδόλου ἔρωτος: μετὰ δὲ
κα δὲ λεπτά, ἐγγειώζων τὸ χαρτί ἐκεῖνο εἰς
τὸν Ῥοδόλφον.

— Λάβε το τώρα: τῷ λέγει, καὶ στείλῃ τὸ ἄ-
μέσως: σοὺ εὐχόμαι ἐπιτυχίαν!

— «Ἦθελα νὰ ἐγνώριζα τί γράφεις!»
λέγει ὁ νεοεισελθὼν ζωγράφος

— Ἀδύνατον θὰ ἔλθω νὰ σοὺ ἀναγγεῖλω τὸ ἄ-
ποτέλεσμά: θέλεις;

— Ναί, σὲ περιμένω δίχως ἄλλο!

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ροδόλφος ταπεινῶς πίνα-
κας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἀκούει νὰ κυνηγῇ
εἰς τὴν θύραν τοῦ βιαστικὰ καὶ μετ' ὀλίγον
βλέπει εἰσερχόμενον ἐκεῖ τὸν Ἀλφρέδον, ὁ-
χρότατον καὶ ἀσθμαίνοντα.

— Ροδόλφε! τῷ λέγει, ποῦ εἶναι τὸ χαρτί ποὺ
σοὺ ἔγραψα;

— Ἐκεῖνο τὸ ἔλαψα, φίλε μου! ἀφοῦ τὸ ἀν-
τέγραψα καὶ τὸ ὑπέγραψα.

— Ἄχ, Ροδόλφε! ὑποθέτω, οἱ τυφλὸς ἀπὸ
τὸν ἔρωτά σου, θὰ ἔδωκες ἐνὶς τοῦ φακέλλου

ΑΠΟ ΤΑΣ ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΗ-ΠΑΣΣΑ

Ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων ὑπενθυμίζει εἰς
τὴν Γαλλικὴν «Ζουνβάλ» διάφορα ἐπεισόδια
τῆς ζωῆς τοῦ Ἀλῆ πασά, μετὰ δὲ τὸν ἄλ-
λον εἶναι καὶ τὸ ἔξης: «Ὁ Γάλλος στρατηγὸς
Δεστρέ, ἐπιφορτισθεὶς δι' ἐκτελεσθῆναι διαταγῆς
τινὸς παρὰ τοῦ τότε διοικητοῦ τῆς Κερκίρας,
ἐπεσκέφθη τὸν Ἀλῆν, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐπι-
δείξῃ πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς
ἀνατολικῆς φιλοξενίας, προσκαλέσας αὐτὸν καὶ
εἰς γεῖμα εἰς ὁ Γάλλος στρατηγὸς παρεκά-
θησε μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Τὸ γεῖμα πα-
ρετάθη ἐπὶ πολὺ καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Ἀλῆ
πασάς, παρὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα, διέταξε νὰ

τὸ ἰδικόν του χαρτί καὶ ἔκαστος τὸ ἰδικόν του
ἀντίγραφον! τί ἔκαμες;

— «Ἄλλ'» εἶπε ἀδύνατον, Ἀλφρέδε.

— Ἰδοὺ φίλε μου, πῶς ἐξηγείσαι ἐνὶ τῷ γε-
μα αὐτῷ; καὶ ἔξωγον ἐκ τοῦ θυλακίου φακέ-
λον μικρόν, μὲ ὥρατον κτανόχρουν χάρτην ἐν-
ωδιζόντα, ἀναγινώσκει:

«Πολυκαταπνέμε μου φίλε». Ἐάν ἦμην ἄ-
διαφορὸς, ἢ μᾶλλον ἐάν ἦμην τόσο ἀνταπα-
κτος εἰς τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάματε νὰ μοῦ
προσφέρειτε τὸ ὄνομά σας, ἐάν εἶχον τὴν ὑπο-
μονὴν νὰ τηρήσω σιωπὴν ἐπ' ἀπειρὸν εἰς τὸ
αἰσθητὴ σας πρὸς ἐμέ, τὸ ὅποιο ἀνταπακί-
νεται καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μου πρὸς ὑμᾶς, δὲν θὰ
σὰς ἀπῆνταν καὶ ἐγώ, μιμουμένη ἴσως ὑμᾶς,
δοτὶς δὲν ἠθέλησατε νὰ θεοσιεῖ, ἐξ ἀποφο-
σύνης ὑποθέτω, τὴν ὑπογραφήν σας κατὰ τὸν
τόσον ἐκφραστικὸν χειρογράφον σας: βεβαί-
ωθιτε δὲ ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ ποὺ με τιμᾷ
καὶ θὰ χαρῶ υπερβολικὰ ἂν σὰς ἴδω τὸ ἀπο-
γευμα αὐριον εἰς τὰς 4 μ. μ.

ἢ φίλῃ σας
Ἀντιόχῃ Ἀντοῦρη.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερὸ ἐκπληκτικόν, φίλε μου
εἶπε κάπως μειδιῶν ὁ Ροδόλφος.

— Ναί! ἀλλὰ τώρα βοήθησέ με, πῶς νὰ ἐ-
ξέλθω τοῦ λαβυρίνθου αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅποιον
με ἔχουσιν!

— «Ὁ, φίλε μου, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο
δύσκολος ἡ ἐξόδος σου: δὲν ἔχεις παρὰ νὰ
σπεύσῃς νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, καὶ νὰ τῆς ἐκμυστη-
ρευθῇς πλέον προφορικῶς τὸν ἔρωτά σου!

— Πῶς; ἐγώ, ἀφοῦ γνωρίζω δὲ τὴν ἀγασ-
τήν;

— ἴσως τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἐκτιμᾷ ἄλ-
λ' ἰδοὺ ἐκεῖνη ἀπεδείξε δὲ ἀγάπην σέ! μόνον σέ!
καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἰδικόν μου πλέον!

— Μὰ, ἀφοῦ μοῦ ἐξέφρασες τόσο ζωηρὰ
τὸν ἔρωτά σου, πῶς θὰ δυνήθῃς!.....

— Ἄ! φθάνει φθάνει Ἀλφρέδε! ὁποῦ
πῶς δὲν με ἀντελήφθης δὲ ἔγελον μαζὺ σοὶ
μὲ ἐξέλεος: λοιπὸν τόσο τυφλὸν, ὥστε νὰ μὴ
βλέπω τὸ πρὸς ἐκείνην πάθος σου; ἐννοεῖς
λοιπὸν δὲ σάκας μετὰ τὸν εἰς τῆς κυρίας
Ἀντοῦρη, ἔπαισε ποτὲ νὰ μοῦ ἐκφράξῃ καὶ
αὐτὴ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ποὺ σοὶ εἶπε;

— «Εἰ! λοιπὸν, ὡς καλὸς φίλος, Ἀλφρέδε, ἀπε-
φάσισα νὰ μεσολαβήσω εἰς τὴν ἐνασχολίαν
τῶν συμφωνουμένων ψυχῶν: ἐν γνώσει δὲ, ἐπὶ
συνέλευσιν νὰ τῆς γράψω, καὶ τὸ χαρτί σου
ἐκεῖνο, τῆς τὸ ἀπέστειλα ἄμεσως!

— «Ὁ! ἀγαπημένε φίλε, εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος
ἐναγκαλιζόμενος τὸν ζωγράφον, πῶς θὰ δυ-
νήθῃ νὰ σοὺ πληρώσω τὴν ἐκδοῦσίν σου
ταύτην;

— Πῶς; νὰ με πόρῃς μαζὺ σου καὶ νὰ ὑπά-
γωμεν ἄμεσως εἰς τῆς κυρίας Ἀντοῦρη διὰ
παρυστὸ εἰς τοὺς ἀρραβῶνάς σου!

— Ἐμπρός! λοιπὸν! πάμε!

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐτελούντο οἱ γάμοι τοῦ
Ἀλφρέδου Μαφίας μετὰ τὴν κυρίαν Ἀντοῦρη.
Ἀντοῦρη, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ δὲ τῆς
παροιμίας ἡ ὁποία λέγει: «συγκάμῃς ἡ εὐτυχία
τῶν μὲν, φέρει τὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν ἄλλων».

Ὁ Ροδόλφος ἐνυμφεύθη μετὰ ἑξ μῆνας τὴν
δεσποινίδα Φόφην Στάλη ἀνεψία πλουσιωτά-
την τῆς κυρίας Μαφίας!

A. A. ΠΑΝ.

παρουσιασθῶν πρὸ τοῦ Δεστρέ ὅλον τὸ γα-
λέμι του. Ὁ Ἀλῆς παρατήρησας τοῦτον ἀπα-
ληκτικὸν ἐκ τῶν καλλόνων ἡρώτων αὐτοῦ
ποῖα χανοῦμνος ἦρσαν εἰς αὐτὸν περισσώτερον.

Ὁ στρατηγὸς ἐκπληκτικῶς ἀπ' ἐνός καὶ
μὴ θέλων νὰ φαῖν ὁλόκληρος ἔξω ἀπὸ τὸν ἄλ-
λον εἶναι καὶ τὸ ἔξης: «Ὁ Γάλλος στρατηγὸς
Δεστρέ, ἐπιφορτισθεὶς δι' ἐκτελεσθῆναι διαταγῆς
τινὸς παρὰ τοῦ τότε διοικητοῦ τῆς Κερκίρας,
ἐπεσκέφθη τὸν Ἀλῆν, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐπι-
δείξῃ πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς
ἀνατολικῆς φιλοξενίας, προσκαλέσας αὐτὸν καὶ
εἰς γεῖμα εἰς ὁ Γάλλος στρατηγὸς παρεκά-
θησε μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Τὸ γεῖμα πα-
ρετάθη ἐπὶ πολὺ καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Ἀλῆ
πασάς, παρὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα, διέταξε νὰ

τὸ ἰδικόν του χαρτί καὶ ἔκαστος τὸ ἰδικόν του
ἀντίγραφον! τί ἔκαμες;

— «Ἄλλ'» εἶπε ἀδύνατον, Ἀλφρέδε.

— Ἰδοὺ φίλε μου, πῶς ἐξηγείσαι ἐνὶ τῷ γε-
μα αὐτῷ; καὶ ἔξωγον ἐκ τοῦ θυλακίου φακέ-
λον μικρόν, μὲ ὥρατον κτανόχρουν χάρτην ἐν-
ωδιζόντα, ἀναγινώσκει:

«Πολυκαταπνέμε μου φίλε». Ἐάν ἦμην ἄ-
διαφορὸς, ἢ μᾶλλον ἐάν ἦμην τόσο ἀνταπα-
κτος εἰς τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάματε νὰ μοῦ
προσφέρειτε τὸ ὄνομά σας, ἐάν εἶχον τὴν ὑπο-
μονὴν νὰ τηρήσω σιωπὴν ἐπ' ἀπειρὸν εἰς τὸ
αἰσθητὴ σας πρὸς ἐμέ, τὸ ὅποιο ἀνταπακί-
νεται καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μου πρὸς ὑμᾶς, δὲν θὰ
σὰς ἀπῆνταν καὶ ἐγώ, μιμουμένη ἴσως ὑμᾶς,
δοτὶς δὲν ἠθέλησατε νὰ θεοσιεῖ, ἐξ ἀποφο-
σύνης ὑποθέτω, τὴν ὑπογραφήν σας κατὰ τὸν
τόσον ἐκφραστικὸν χειρογράφον σας: βεβαί-
ωθιτε δὲ ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ ποὺ με τιμᾷ
καὶ θὰ χαρῶ υπερβολικὰ ἂν σὰς ἴδω τὸ ἀπο-
γευμα αὐριον εἰς τὰς 4 μ. μ.

ἢ φίλῃ σας
Ἀντιόχῃ Ἀντοῦρη.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερὸ ἐκπληκτικόν, φίλε μου
εἶπε κάπως μειδιῶν ὁ Ροδόλφος.

— Ναί! ἀλλὰ τώρα βοήθησέ με, πῶς νὰ ἐ-
ξέλθω τοῦ λαβυρίνθου αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅποιον
με ἔχουσιν!

— «Ὁ, φίλε μου, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο
δύσκολος ἡ ἐξόδος σου: δὲν ἔχεις παρὰ νὰ
σπεύσῃς νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, καὶ νὰ τῆς ἐκμυστη-
ρευθῇς πλέον προφορικῶς τὸν ἔρωτά σου!

— Πῶς; ἐγώ, ἀφοῦ γνωρίζω δὲ τὴν ἀγασ-
τήν;

— ἴσως τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἐκτιμᾷ ἄλ-
λ' ἰδοὺ ἐκεῖνη ἀπεδείξε δὲ ἀγάπην σέ! μόνον σέ!
καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἰδικόν μου πλέον!

— Μὰ, ἀφοῦ μοῦ ἐξέφρασες τόσο ζωηρὰ
τὸν ἔρωτά σου, πῶς θὰ δυνήθῃς!.....

— Ἄ! φθάνει φθάνει Ἀλφρέδε! ὁποῦ
πῶς δὲν με ἀντελήφθης δὲ ἔγελον μαζὺ σοὶ
μὲ ἐξέλεος: λοιπὸν τόσο τυφλὸν, ὥστε νὰ μὴ
βλέπω τὸ πρὸς ἐκείνην πάθος σου; ἐννοεῖς
λοιπὸν δὲ σάκας μετὰ τὸν εἰς τῆς κυρίας
Ἀντοῦρη, ἔπαισε ποτὲ νὰ μοῦ ἐκφράξῃ καὶ
αὐτὴ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ποὺ σοὶ εἶπε;

— «Εἰ! λοιπὸν, ὡς καλὸς φίλος, Ἀλφρέδε, ἀπε-
φάσισα νὰ μεσολαβήσω εἰς τὴν ἐνασχολίαν
τῶν συμφωνουμένων ψυχῶν: ἐν γνώσει δὲ, ἐπὶ
συνέλευσιν νὰ τῆς γράψω, καὶ τὸ χαρτί σου
ἐκεῖνο, τῆς τὸ ἀπέστειλα ἄμεσως!

— «Ὁ! ἀγαπημένε φίλε, εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος
ἐναγκαλιζόμενος τὸν ζωγράφον, πῶς θὰ δυ-
νήθῃ νὰ σοὺ πληρώσω τὴν ἐκδοῦσίν σου
ταύτην;

— Πῶς; νὰ με πόρῃς μαζὺ σου καὶ νὰ ὑπά-
γωμεν ἄμεσως εἰς τῆς κυρίας Ἀντοῦρη διὰ
παρυστὸ εἰς τοὺς ἀρραβῶνάς σου!

— Ἐμπρός! λοιπὸν! πάμε!

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐτελούντο οἱ γάμοι τοῦ
Ἀλφρέδου Μαφίας μετὰ τὴν κυρίαν Ἀντοῦρη.

Ἀντοῦρη, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ δὲ τῆς
παροιμίας ἡ ὁποία λέγει: «συγκάμῃς ἡ εὐτυχία
τῶν μὲν, φέρει τὴν εὐτυχίαν καὶ τῶν ἄλλων».

Ὁ Ροδόλφος ἐνυμφεύθη μετὰ ἑξ μῆνας τὴν
δεσποινίδα Φόφην Στάλη ἀνεψία πλουσιωτά-
την τῆς κυρίας Μαφίας!

A. A. ΠΑΝ.

παρουσιασθῶν πρὸ τοῦ Δεστρέ ὅλον τὸ γα-
λέμι του. Ὁ Ἀλῆς παρατήρησας τοῦτον ἀπα-
ληκτικὸν ἐκ τῶν καλλόνων ἡρώτων αὐτοῦ
ποῖα χανοῦμνος ἦρσαν εἰς αὐτὸν περισσώτερον.

Ὁ στρατηγὸς ἐκπληκτικῶς ἀπ' ἐνός καὶ
μὴ θέλων νὰ φαῖν ὁλόκληρος ἔξω ἀπὸ τὸν ἄλ-
λον εἶναι καὶ τὸ ἔξης: «Ὁ Γάλλος στρατηγὸς
Δεστρέ, ἐπιφορτισθεὶς δι' ἐκτελεσθῆναι διαταγῆς
τινὸς παρὰ τοῦ τότε διοικητοῦ τῆς Κερκίρας,
ἐπεσκέφθη τὸν Ἀλῆν, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐπι-
δείξῃ πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς
ἀνατολικῆς φιλοξενίας, προσκαλέσας αὐτὸν καὶ
εἰς γεῖμα εἰς ὁ Γάλλος στρατηγὸς παρεκά-
θησε μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Τὸ γεῖμα πα-
ρετάθη ἐπὶ πολὺ καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ Ἀλῆ
πασάς, παρὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα, διέταξε νὰ

τὸ ἰδικόν του χαρτί καὶ ἔκαστος τὸ ἰδικόν του
ἀντίγραφον! τί ἔκαμες;

— «Ἄλλ'» εἶπε ἀδύνατον, Ἀλφρέδε.

— Ἰδοὺ φίλε μου, πῶς ἐξηγείσαι ἐνὶ τῷ γε-
μα αὐτῷ; καὶ ἔξωγον ἐκ τοῦ θυλακίου φακέ-
λον μικρόν, μὲ ὥρατον κτανόχρουν χάρτην ἐν-
ωδιζόντα, ἀναγινώσκει:

«Πολυκαταπνέμε μου φίλε». Ἐάν ἦμην ἄ-
διαφορὸς, ἢ μᾶλλον ἐάν ἦμην τόσο ἀνταπα-
κτος εἰς τὴν τιμὴν ποῦ μοῦ κάματε νὰ μοῦ

ΠΡΙΝ ΠΕΣΗ ΤΟ ΜΗΙΖΑΝΙ.—Ο Διάδοχος εγγισμένος πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ τὸ ἄρρετόν της.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οικοδομηθὲν κλεισιτικὸς διὰ Κινηματογράφου, πολυτεφωτισμὸς θανημίσους, ἀσφάλεια, θύραι ἐκ αἰ δὲ τὰ ἀπατοιόμενα διὰ νεώτερον θέα. Αἱ ταινία πρώτη τᾶξεως ἀπὸ μεγάλου κοινῶν Εὐρωπαϊκούς. Ταῖνια ἐπίσης καθ' Ἑλληνικά. Ὁδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρῃ μεσονυκτίου.

Παρακοιμηθήσατε
ὄροι καὶ ὄραι τὸ νέον μας
Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα
ΘΕΟΦΑΝΟΥ

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ δὲν εἶνε
 μένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὕψεως τοῦ
 του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δύο, ὡς
 διὰ τὸ τυπογραφεῖον, δὲν ἐξετάσονται
 λου, οὐδὲ ὑποβάλλονται εἰς ἔργον.

Ο Βήτας Θήτας | ο

Αντώνιος Ανδ. Καρατζής

[illegible]

λου, οὐδὲ ὑποβάλλονται εἰς ἐπὶ

Εάν πονῇς θά μ' ἐννοῇς
Ὁ Βήτας Θήτας | ὁ

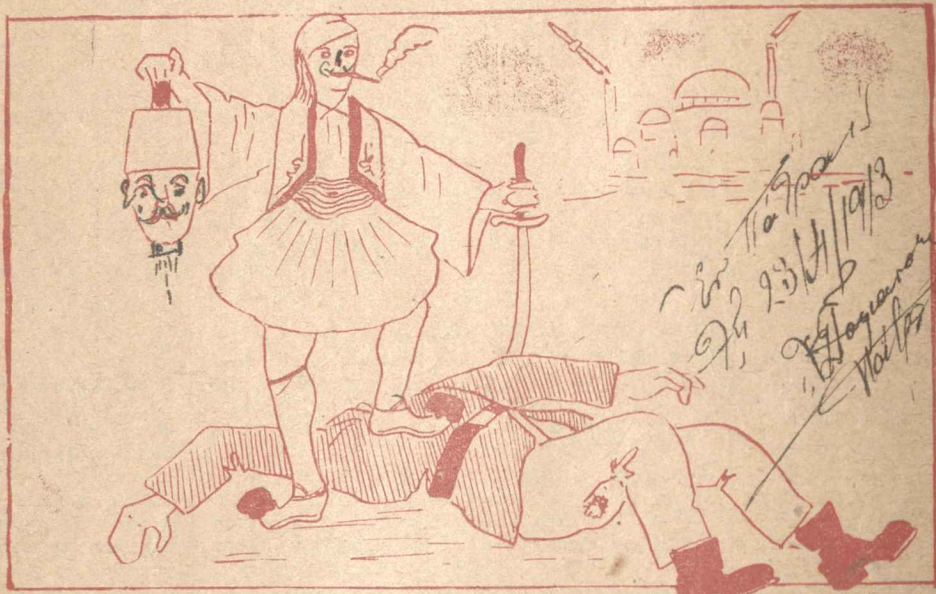
α. φίλφ Θωμά Καραθωμά.— Ἐτη πολλά καὶ
Ἄντωνιος Ἄνδ. Καρατζῆς

FORMAL ENGLISH ELIAPINEIS

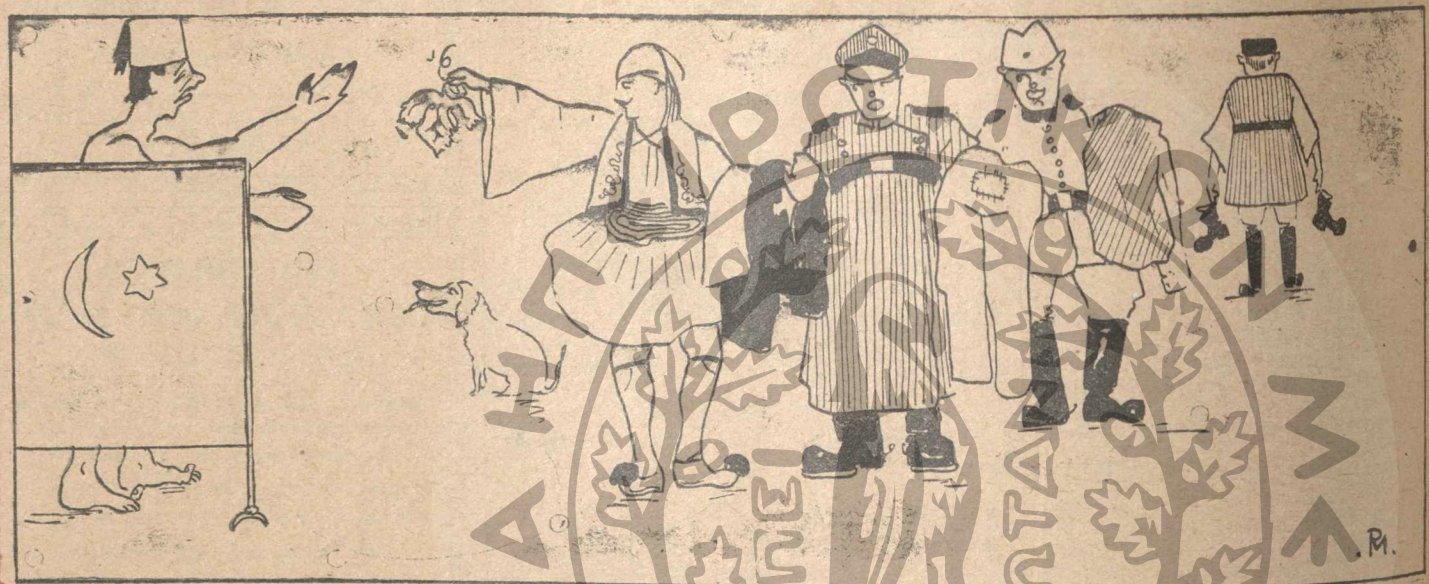
ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ μέλλον τῆς Νέας Τουρκίας

Δαυὶδ καὶ Γολιάθ

— Αφῆσέ μου καὶ τι... Μ' ἐγδόσατε ολότελα.
— Πάρε αὐτὸ τὸ «φύλλον τῆς συκῆς».